

Ieremia

Capitolele 11-12

Ieremia suferă de boala harului ieftin. De aceea el ia în chip ușuratic apărarea soției curve și nu se identifică cu durerea inimii soțului înșelat. El ia apărarea poporului *lui*. Trebuie să înțelegem că din poporul Israel făceau parte părinții, frații, surorile, unchii lui, verișorii lui, prietenii copilăriei sale, amicii lui. Judecata trebuia să vină și PESTE ACEȘTIA!!! Ieremia nu mijlocea pentru niște străini, pentru un popor necunoscut, ci pentru propriul popor. Și nu doar ca un patriot, ci ca unul care în primul rând se gândea la rudele și prietenii săi cei mai apropiați. Oare ce aș simți eu dacă Domnul îmi va spune că va aduce judecata Sa peste familia mea, peste biserica Neemia, peste nepoții pe care-i iubesc atât de mult? Oare aș putea să fiu atât de repede de acord cu judecata lui Dumnezeu? Dacă Domnul m-ar anunța că va trimite în Biserică niște prooroci mincinoși care vor amăgi ÎNTEAGA BISERICĂ și-i vor convinge în timp să se dedea la imoralități sexuale și la practici oculte? Dacă Domnul m-ar anunța că El Își va lua mâna de peste ÎNTREAGA mea familie și BISERICĂ și-i va lăsa în mâna acestor rătăciți? Dacă Domnul îmi va spune că apoi cei din Biserică vor ajunge să își omoare copiii și apoi să se omoare între ei? Sau dacă m-ar anunța că pur și simplu va veni un grup de teroriști care-i vor răpi pe toți și-i vor omorî în cele mai mari chinuri? Și Domnul mi-ar arăta prin imagini vii cum toți nepoții mei ar muri de foame? Și toate acestea ar fi ca pedeapsă din partea Sa pentru păcat? Căci Ieremia vedea efectiv urgiile care aveau să se bată asupra Ierusalimului, vedea cum copiii aveau să moară de foame, femeile aveau să fie necinstite... și printre aceștia erau și rudele lui, prietenii lui, nepoții lui. Acum încep să-l înțeleg mai bine pe Ieremia. Iată de ce el ia apărarea atât de vertiginos poporului, iată de ce se identifică atât de ușor cu durerea viitoare a poporului și nu cu inima lui Dumnezeu! Dacă ar fi fost niște străini ar fi fost de acord cu revărsarea mâniei lui Dumnezeu! Căci el e de acord ca Dumnezeu să își reverse judecata Sa asupra neamurilor! – după cum am văzut în finalul capitolului 10. Vom vedea în capitolul 11 că apar în atenție oamenii din ANATOT, adică vecinii și prietenii lui, și apoi în capitolul 12 frații și casa tatălui lui Ieremia! De aceea exercițiul de empatizare propus mai sus e binevenit. Pune-te în locul lui Ieremia. Te vei pune între dreapta Sa judecată și familia ta, biserica ta sau vei sta deoparte și vei grăi: ***Da, Doamne, ești drept, și merită să-i judeci. Au păcătuit atât de mult înaintea Ta încât nici nu pot îndrăzni să mijlocesc pentru ei. Singura speranță este pocăința lor, o pocăință autentică, o jelire în sac și cenușă a păcatului! Pot face ceva pentru aducerea lor la pocăință?***

Mântuitorul va prelua ideea și ne va spune că *Dacă cineva iubește pe tată, mamă, soră mai mult decât pe El, nu este vrednic de El!* În Vechiul Testament era dată o lege care spunea:

6. Dacă fratele tău, fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau nevasta care se odihnește la sânul tău, sau prietenul tău pe care-l iubești ca pe tine însuși, te ațâță în taină, zicând: „Haidem și să slujim altor dumnezei!” – dumnezei pe care nici tu, nici părinții tăi nu i-ați cunoscut,

7. dintre dumnezeii popoarelor care vă înconjoară, lângă tine sau departe de tine, de la o margine a pământului până la cealaltă –
8. să nu te învoiești și să nu-l asculți; să n-arunci spre el o privire de milă, să nu-l cruți și să nu-l ascunzi.
9. Ci să-l omori; întâi mâna ta să se ridice asupra lui ca să-l omoare, și apoi mâna întregului popor;
10. să-l ucizi cu pietre și să moară, pentru că a căutat să te abată de la Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.
11. Să se facă așa, pentru ca tot Israelul să audă și să se teamă, și să nu se mai săvârșească o faptă așa de nelegiuită în mijlocul tău.

(Deut 13:6-11)

Capitolele 11-12 sunt răspunsul lui Dumnezeu la frământările lui Ieremia din capitolul 10. Când vom analiza pasajele din acest capitol vom face mereu conexiuni cu ideile din capitolul 10.

11:1-14 - Poporul a călcat în mod deliberat și constant legământul sinaitic deci CONFORM legământului merită blestemul și nimicirea

Dumnezeu vrea să îl scoată pe Ieremia din ignoranță și orbire. De aceea îl întoarce la legământul sinaitic. În cele din urmă pe ce bază mijlocea Ieremia? Dumnezeu este un Dumnezeu al legămintelor. Dumnezeu este credincioșie, loialitate, dreptate. El își ține promisiunile și respectă legământul. Relația dintre Israel și Yahweh avea la bază un legământ. Mijlocirea lui Ieremia trebuia să fie făcută în cadrul acestui legământ. Mijlocirea lui Ieremia nu putea sfida legământul, nu putea fi în afara cadrului legământului. Mijlocirea lui Ieremia trebuia să fie bazată pe ADEVĂR și DREPTATE. Or adevărul și dreptatea țin cont de LEGĂMINTELE făcute. Astfel, Dumnezeu îi aduce aminte lui Ieremia că legământul nu promitea doar binecuvântare lui Israel. Legământul promitea și blestemul. Atât binecuvântarea cât și blestemul erau condiționate. De asemenea nu exista zonă gri sau de neutralitate. Ori păzești poruncile și ești binecuvântat, ori încalci legământul și ești blestemat. E interesant că Dumnezeu în v.2 vorbește de blestemarea OMULUI care calcă cuvintele legământului și nu de blestemarea NAȚIUNII. Cu alte cuvinte blestemul venea asupra ORICĂRUI om care încălca legământul. Oare este o atenționare pentru Ieremia însuși să nu fie un astfel de om care se abate de la legământ? E iarăși interesant că atunci când vorbește de BINECUVÂNTARE, Domnul are în vedere nu OMUL care ascultă legământul, ci POPORUL care ascultă legământul. Dumnezeu insistă că promisiunile Sale față de Israel, că JURĂMINTELE Sale față de Israel nu sunt un cec în alb, ci sunt CONDIȚIONATE. Dacă vor păzi cuvintele legământului, ei vor fi poporul Lui și El va fi Dumnezeul lor. Și dacă vor asculta de cuvintele legământului Domnul le va da o țară în care curge lapte și miere. Ne aducem aminte

de cuvintele lui Ieremia din 10:16 sau de rugăciunea sa din 10:25. Ieremia consideră că Israel oricum rămâne poporul Domnului și Domnul trebuie să îl protejeze. El nu acordă atenție elementului CONDITIONAL al legământului.

Apoi ne surprinde AMIN-ul lui Ieremia din 11:5. Domnul îi spune aceste lucruri lui Ieremia pentru a-l trezi, dar Ieremia rămâne blocat pe viziunea sa asupra raportului dintre Yahweh și Israel. El spune AMIN nu în sensul ca Domnul să respecte legământul și să aducă BLESTEMUL, ci în sensul în care Domnul să aducă BINECUVÂNTAREA. Cu alte cuvinte Ieremia tot încă nu vede clar elementul care condiționează ascultarea. Cu alte cuvinte, în mintea sa legământul sună astfel: *Domnul a jurat să binecuvinteze pe poporul Său Israel... Deci Amin, Doamne! Deci împinește-Ți juruințele, Doamne!* Dar Domnul jurat nu că va binecuvânta pe Israel, ci că va binecuvânta pe Israel DACĂ va păzi legământul. De asemenea, Domnul a mai jurat că va blestema pe Israel dacă nu va păzi legământul. O altă posibilitate este ca Ieremia să fie orb la încălcarea legământului. Să nu vadă cât de mare e încălcarea legământului. Poate Ieremia consideră că poporul s-a abătut puțin de la Domnul. Dar nu era doar atât. Legământul era ÎNCĂLCAT.

După ce îi readuce aminte de conținutul legământului în v.1-5, apoi Domnul îi arată că poporul a încălcat în mod repetat legământul, în POFIDA înștiințărilor suplimentare ale Domnului, și DE ACEEA Domnul a ÎMPLINIT asupra lor cuvintele legământului acestuia. Cu alte cuvinte, faptul că Iuda era pustiită și mâncată de țările vrăjmașe era nu o nerespectarea a promisiunilor divine, ci tocmai ÎMPLINIREA lor!!! Și Domnul anunțase că blestemul va veni GRABNIC și nu inclusese și elementul respingerii profeților pe care l-am comentat în capitolul 7. Israel a călcat în mod repetat legământul, a respins și înștiințările profeților, și era dat pe mâna vrăjmașilor lui. Întrebarea nu era de fapt de ce Domnul îngăduie ca Neamurile să mănânce pe Israel și anunță smulgerea lui Israel din țară, ci de ce Israel mai era încă în țară!!!! Dar Ieremia nu vede aceste lucruri încă.

Apoi în v.9-13 Dumnezeu insistă că încălcarea legământului a fost DELIBERATĂ. Nu doar REPETATĂ, ci și DELIBERATĂ. Între bărbații lui Iuda este o UNELTIRE. Uneltirea are în vedere un act conștient, deliberat, când PLANIFICI răul. Deci nu e vorba de o reacție pe care nu o poți stăpâni, ci de un act conștient pe care ai putea să nu îl faci. Domnul apoi spune în v.10 că ei N-AU VRUT să asculte cuvintele Domnului. Cred că aceste versete nu sunt decât un răspuns al Domnului față de argumentul adus de Ieremia în 10:23 când Ieremia invoca faptul că OMUL nu are puterea să își îndrepte pașii spre țintă, că Israel de fapt, nu a prea putut să respecte legământul...

Dumnezeu aduce două argumente pentru a dovedi încălcarea legământului:

- Urmarea pornirilor inimii lor rele (11:8)
- Slujirea idolilor (11:10)

Idolatria era un păcat de neacceptat. Nu exista pentru el jertfă sau iertare. Idolatria însemna ÎNCĂLCAREA legământului. Prima poruncă din Decalog rostită de Însuși Domnul avea în vedere idolatria. Idolul substituia pe Dumnezeu cu altceva, idolul însemna înșelarea lui

Yahweh. Dar alături de idolatrie este așezată ideea de a urma pornirile rele ale inimii lor. De ce? Iată mai multe variante de răspuns:

- Pentru că de acolo pornește idolatria, din inimă.
- Pentru că idolatria este de fapt materializarea dorințelor rele ale inimii, căci idolul te lasă să trăiești în păcat, să fii dumnezeu al vieții tale, să îți împlinești poftele. Rădăcina idolatriei este deci trăirea după firea pământească, fire îndumnezeită, răzvrătită și ostilă lui Dumnezeu.
- Se are în vedere idolatria ascunsă a inimii. Ea este la fel de periculoasă ca cea vizibilă. Poate mai periculoasă căci este mai ascunsă. Cum am comentat în capitolul 10, degeaba a acceptat poporul reforma lui Iosia dacă în inima lor tot a mai păstrat teama de idoli, dacă în inima lor tot mai tânjeau după idoli.

În v.10 se indică o stare de idolatrie în toată țara. Cu alte cuvinte, țara era plină de idoli. Ce are în vedere aici Domnul: idoli vizibili sau idoli ascunși ai inimii? Reforma începuse. Dar curățirea țării de idoli a durat mulți ani. Și a fost făcută de Iosia. Și acum mă întreb de ce a durat așa de mult timp curățirea țării de idoli? De ce l-a chemarea lui Iosia nu au curățit țara de idoli într-o singură zi? De ce trebuia să vină Iosia în fiecare cetate să distrugă idoli? Pentru că erau mulți oameni care nu doreau acest lucru. Și trebuia să vină Iosia cu autoritatea regală pentru a IMPUNE curățirea. Deci nu a fost un răspuns din partea poporului. Curățirea a fost făcută de Iosia, dar nu de popor. De aceea v.13 poate să aibe în vedere și idoli care mai erau în țară, dar și idolatria ascunsă a inimii. Cu alte cuvinte, chiar dacă Iosia a îndepărtat idoli din ulițele Ierusalimului, evreul când se plimba pe aceste ulițe el se gândea în inima sa: *Aici era dumnezeul lui Baal, și-i aduceam jertfe. Oare nu e supărat? Oare nu ar trebui să îl slujim totuși?* În mentalul poporului IDOLII au rămas. Nu au fost curățiți niciodată de acolo.

Acest pasaj se încheie în 11:14 cu reînnoirea interdicției de a mijloci. Practic primele 13 versete așează mijlocirea lui Ieremia în lumina legământului sinaitic, și mijlocirea lui Ieremia se dovedește a fi o mijlocire bazată pe neadevăr, chiar o ofensă la adresa Soțului înșelat. Dumnezeu îi certifică lui Ieremia că nu va asculta pe popor în ziua nenorocirii lor chiar dacă Îl vor chema. Acest lucru contrastează cu ce am învățat din Isaia 30:18-19:

18. Totuși Domnul așteaptă să Se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: fericite de toți cei ce nădăjduiesc în El!

19. Da, popor al Sionului, locuitor al Ierusalimului, nu vei mai plânge! El Se va îndura de tine, **când vei striga; cum va auzi, te va asculta.** (vezi comentariul pe acest pasaj din Isaia)

Și într-adevăr Dumnezeu l-a ascultat pe necredinciosul Ezechia în ultimul ceas atunci când a strigat către Domnul. Dar de ce nu ascultă pe cei din vremea lui Ieremia în ziua nenorocirii lor? Pentru că aceștia strigau către Domnul de pe poziția de oameni neprihăniți care au făcut voia Lui, pe când ei erau morți în păcatele lor. Strigătul lor nu era însoțit de căință. De

asemenea ei strigau și către Domnul dar și către IDOLI (vezi 11:12). Dumnezeu poate aduce izbăvirea atunci când strigi doar către El. Cu cât te bazezi și pe Domnul și pe alte alianțe, cu atât împiedici să vină la tine izbăvirea lui Dumnezeu. Dar la fel cum Dumnezeu nu asculta strigătul poporului, la fel nu ascultă strigătul lui Ieremia. Domnul îi sugerează clar că boala poporului este și în inima sa. Ieremia la rândul lui era fățarnic. Desigur nu ajunsese în forma extremă a fățarniciei de care suferea poporul, dar și el era fățarnic și mijlocea înaintea Domnului de pe o poziție greșită.

11:15-17 – Cel ce a sădit pe Israel este și Cel care-l va pedepsi pe Israel din pricina nelegiurii lui

Dumnezeu îl întoarce pe Ieremia la Casa Domnului despre care-i vorbise atât de mult în capitolul 7. Mijlocirile poporului nu pot fi ascultate căci ei au pervertit Casa Domnului și au umplut-o de nelegiuri. Dumnezeu îi explică de fapt ce POATE schimba situația, și ce anume i-ar putea da lui Ieremia bucuria că Domnul nu va mai pedepsi pe Iuda. E vorba de îndepărtarea falsei religiozități și a răutății poporului dinaintea Domnului. Și acest lucru trebuie să înceapă de la Casa Domnului. Ieremia mijlocea în mod ușuratic pentru iertarea poporului, pentru amânarea, diminuarea, anularea pedepsei. Dar dacă ar fi mijlocit pentru căința poporului de pe o poziție smerită și zdrobită, Domnul i-ar mai fi spus să nu mijlocească? Rămânem cu întrebarea în minte până vom ajunge în capitolul 15.

Poporul Domnului fusese numit (la trecut) un măslin verde, gras și cu roade frumoase și plăcute. Dar acum Domnul oștirilor care l-a sădit cheamă peste el nenorocirea. Deci faptul că Dumnezeu l-a ales pe Israel nu este un argument ca Israel să nu fie pedepsit. Judecata începe de la alesul Domnului.

11:18-12:6 Ieremia este pus în creuzetul de foc pentru a fi curățit de boala lui și ajutat să empatizeze cu inima Soțului înșelat

Ieremia mijlocea pentru popor în primul rând din pricina familiei lui și a prietenilor săi din Anatot. Aceste legături emoționale adânci și idolatre, îl împiedicau pe Ieremia să vadă Adevărul și să devină omul din 5:1. Atunci Domnul îi descoperă FĂȚĂRNICIA celor în Anatot față de el și planurile lor ascunse de a-l omorî. Faptul că ei vroiau să-l omoare ca să NU mai proorocească în Numele Domnului arată că Logosul rostit de Ieremia, așa cum era el încă neformat, avea impact, zgândărea în ei puterea conștiinței și deranja lumile întunericului care-i stăpâneau. Reacția lui Ieremia este promptă: cere ca judecata Domnului să vină peste oamenii din Anatot. Dar de ce nu mijlocește pentru ei iertarea așa cum mijlocea pentru popor? Ieremia mijlocea iertare pentru poporul care UNELTISE împotriva Domnului (11:9), dar cerea răzburarea peste oamenii din ANATOT care uneltiseră împotriva lui. Ieremia este dovedit astfel a fi un fățarnic. Dumnezeu îl pune într-o situație în care să simtă pe pielea lui ce simțea Domnul din partea poporului. Aceasta pentru a-l ajuta să se desprindă de popor și să empatizeze și să ia

partea Soțului înșelat. Ieremia este îngrozit de fățărnicia celor din Anatot față de el. El este însă tolerant cu fățărnicia poporului față de Domnul. Testul e dur pentru Ieremia, dar Domnul îl maturizează. Ieremia trebuie să înțeleagă cât de ascunși, perversi și cu două fețe pot fi oamenii. Ieremia trebuie să învețe că citească în ADÂNCUL ființei lor, să dea la o parte masca lor de miel și să pătrundă dincolo de aparențe, să vadă ce este cu adevărat în inima lor. Testul nu a fost ușor pentru Ieremia. Să fii singur în Anatot și toți cunoscuții tăi să plănuiască în ascuns să-ți ia viața. Ieremia trebuia să se încreadă în Domnul că îl va proteja. Ieremia trebuia să învingă teama de oameni, și acum ne aducem aminte de capitolul 10. În mesajul din capitolul 10 se insistă că teama se cuvine doar Domnului și se mai subliniază că temerile noastre cele mai adânci ne descoperă idolii noștri cei mai adânci. Ieremia consideră că mesajul e pentru popor și apoi pentru neamuri. Dar nu se cercetează el însuși în fața acestor adevăruri. Căci frica de Domnul îl pregătea pentru încercarea din cap.11, iar teama sa cea mai adâncă (faptul că poporul va fi nimicit) îi arăta idolul său cel mai adânc: însuși poporul! Deci mesajul era mai întâi de toate pentru Ieremia. Dar Ieremia considera că de vreme ce este ales de Domnul și Domnul lucrează prin el, și stă mai bine ca poporul (și chiar era un Gulliver în țara piticilor!!!), mesajele nu pot fi mai întâi pentru el. Ele sunt pentru ALȚII. Ieremia trăia complexul ALESULUI la fel cum Israel era dominat de același complex. Bolile poporului, la un nivel mai mic, zăceau și în inima lui Ieremia.

Este interesant că Domnul răspunde cererii lui de a fi răzbunat și-i confirmă că va aduce judecata peste cei din Anatot (11:22). Dar judecata nu va fi adusă imediat, ci ceva mai târziu: *în anul când îi voi pedepsi* (v.23). Dar până atunci Ieremia trebuie să-i suporte, să se lupte cu frica de oameni, să se încreadă în Domnul că îl va izbăvi din mâna vrăjmașilor lui. Acest lucru nu-i convine lui Ieremia și din această pricină el se roagă din nou în 12:1-4. În această rugăciune el de fapt întreabă pe Domnul de ce nu-i pedepsește AZI sau de ce nu i-a pedepsit IERI? Întreabă de ce Domnul lasă să propășească pe acei oameni răi care vor să-i ia viața. Ieremia deci nu doar că cere judecata, dar nici nu are răbdare până în ziua judecății. Domnul e mai bun cu cei din Anatot decât Ieremia. Iată că Ieremia care părea a fi mai bun, mai milos, și mai iubitor ca Domnul se dovedește a fi atât de departe de mila divină. Ieremia trece prin acest creuzet. Dar oare vede el toate aceste boli care ies la iveală? Se pare că încă nu. În 12:3 el consideră că inima sa este cu Domnul. Dar era ea cu adevărat cu Domnul? Din păcate nu. Dar Ieremia încă se vede prea bine înaintea Domnului.

Ieremia încă nu empatizează cu Domnul și nici nu generalizează, adică nu își dă seama că toți oamenii din popor sunt ca cei din Anatot și își merită pedeapsa. El pare să considere în 12:4 că blestemul peste țară este din pricina celor din Anatot care vor să-i ia viața. Deci dacă ei ar fi pedepsiți, poate țara ar fi cruțată.

Îmi place mult 12:5. El trebuie înțeles în lumina lui 12:6. *Cei ce aleargă pe picioare și țara liniștită* sunt două metafore pentru contextul uneltirii celor din Anatot. *Caii care aleargă și malurile îngâmfate ale Iordanului* sunt metafore pentru uneltirea celor din casa lui. Cu alte cuvinte dacă uneltirea cunoscuților celor din Anatot te tulbură atât de mult, oare cum vei sta în picioare când vei afla de uneltirea familiei tale? Domnul îl focalizează pe Ieremia pe cercetarea

propriei inimi. Toate aceste contexte erau pentru el, ca el să își descopere fisurile. Când inima se tulbură excesiv de mult este un indiciu că undeva este o fisură prin care a pătuns minciuna celui rău. Căci cel ce se așează la adăpost în Domnul nu ar trebuie să se teamă și să se tulbure de nimic. Oricum a fost cumplit pentru Ieremia să descopere aceeași fățărnicie și URĂ ascunsă chiar în familia lui. Observ în același timp că Domnul atenuază șocul ÎNȘTIINȚÂNDU-L mai dinainte pe Ieremia atât de uneltirea din Anatot, cât și de uneltirea celor din familia lui. El nu poate vedea nimic suspect, căci aceștia joacă un teatru perfect. Dar Domnul îl înștiințează prin revelație directă și-l cheamă pe Ieremia la CREDINȚĂ:

- Căci chiar frații tăi și casa tatălui tău te vând, ei înșiși strigă în gura mare după tine. ***Nu-i crede când îți vor spune vorbe prietenoase.***

12:7-8 – Ura Domnului față de iubita Sa versus ura lui Ieremia față de cei din Anatot

Aceste versete sunt foarte importante căci sunt menite să-l ajute pe Ieremia să facă legătura între ce simte el față de cei din Anatot și ce simte Domnul față de întreg poporul. Moștenirea Domnului a MUGIT ca un leu împotriva Domnului, la fel cum oamenii din Anatot au mugit cu o ură de moarte împotriva lui Ieremia. Și drept răspuns Domnul i-a urât și i-a lepădat, cum a făcut și Ieremia. Ieremia trebuie să înțeleagă că tot poporul e ca cei din Anatot și că ce simte el e puțin față de URA pe care Domnul o simte din partea lor. Dar oare face Ieremia această legătură? Pasajul din cap.12 nu ne dă vreun indiciu în acest sens. Vom vedea în capitolele ce urmează. De asemenea, Dumnezeu își lepădase iubita din pricina răutății ei. Ieremia era chemat și el să lepede din inima sa pe cei dragi. Doar tăierea acestor legături emoționale bolnave puteau să-l aducă mai aproape de Domnul.

Încă un lucru: spre deosebire de Ieremia care cerea judecata acum și aici față de vrăjmașii lui, Domnul amână judecata vrăjmașilor Lui sute de ani.... cine e mai plin de har, Ieremia sau Domnul?

12:9-17 – Neamurile care mănâncă pe Iacov sunt unealta mâniei divine, dar vor fi și ele pedepsite

Acest pasaj e un prim răspuns pentru v.25 din capitolul 10, unde Ieremia cere judecata Domnului peste neamurile care MĂNÂNCĂ pe Iacov. Domnul precizează mai întâi că aceste neamuri care mănâncă pe Iacov, mănâncă pe Iacov după porunca Domnului. Verbul a MÂNCA apare aici de două ori:

- Duceți-vă și strângeți toate fiarele câmpului, aduceți-le ***ca s-o mănânce.***
- Căci sabia Domnului MĂNÂNCĂ țara...

Domnul însuși a chemat aceste FIARE (neamuri) ca să mănânce pe Iacov. Deci sabia Domnului mănâncă pe Iacov. Cum să te OPUI acestui lucru? Cum să ceri pedepsirea celor care

fac voia Domnului? E absurd. Nu te poți OPUNE manifestării mâniei Domnului. Dacă Domnul trimite un duh de rătăcire celui mai apropiat frate sau unei biserici întregi, nu te poți OPUNE.

Apoi în v.14-17, Domnul răspunde rugăciunii lui Ieremia de a pedepsi celelalte neamuri. Dumnezeu spune că le va pedepsi, dar că va pedepsi și pe Iacov. Și la fel cum va aduce pe Iacov înapoi, la fel va aduce și pe celelalte neamuri. Și că apoi dacă vor urma căile Domnului vor fi mântuite, dar dacă nu, va nimici cu desăvârșire pe un popor care calcă în picioare toată această revelație istorică a Domnului. Domnul îi arată lui Ieremia că este nepărtinitor și că va judeca și mântui neamurile în funcție de ascultarea sau neascultarea lor, la fel cum va face și cu Iacov. E foarte interesant că Dumnezeu promite și vecinilor lui Israel că se vor întoarce în țară. Și într-adevăr în edictul lui Cir libertatea de a se întoarce în țara lor era dată nu doar lui Israel, ci și altor neamuri. Într-adevăr, în conținutul edictului lui Cir, acesta relatează cum a capturat Babilonul și a remediat răul făcut de predecesorii săi prin trimiterea prizonierilor de război înapoi în țările de origine și ajutând la reconstrucția templelor acestora. Acest edict a inclus și pe evreii deportați în Babilon.

Ce nu este scris în Edict este faptul scris doar în Ezra cap.1, și anume că pentru evrei Cir a primit o revelație specială de la Yahweh și a trimis un edict special. De asemenea **Isaia 45** ne arată că Cir a avut un moment de cercetare și de căutare față de Yahweh. Dar se pare că a fost doar un moment. Căci el și-a continuat viața de împărat păgân într-un imperiu idolatru, iar în cilindrul găsit în mormântul lui Cir din Pasargadae (Iran) îl înalță pe Marduk, marele domn, și ne spune că la porunca sa a așezat la locul lor pe toți dumnezeii Sumerului și Akadului. El cere ca toți dumnezeii reșezați de el în cetățile sfinte să ceară zilnic lui Bel și lui Nebo o viață lungă pentru el și ei să i-l recomande lui Marduk, domnul lui.

Dar reținem că dacă Isaia profetește ducerea în robie și repatrierea lui Israel, Ieremia profetește același lucru și cu privire la NEAMURI. Oare din această pricină, Ieremia și nu Israel este proorocul neamurilor? Deci faptul că edictul lui Cir include și alte neamuri nu pune în umbră profetiile evreilor, ci le înalță și mai mult! Întrezăresc câteva lumini foarte interesante:

Israel trebuia să fie Cap și nu coadă. Prin înălțarea lui Israel, Dumnezeu trebuia să își înalțe Numele peste popoare. Popoarele trebuiau apoi să asculte de Yahweh, iar El să binecuvinteze toate popoarele chiar prin aducerea lui Mesia. Dar Israel nu a înălțat Numele Domnului printre popoare. Atunci Domnul gândește un plan mondial prin care să își înalțe Numele prin JUDECAREA poporului Său. Cheamă adunarea popoarelor, anunță dinainte judecata lui Israel, și-l judecă înaintea lor din pricina idolilor. Dar Domnul apoi judecă și pe popoare din pricina idolatriei. Dar ca Evanghelia să fie completă ea trebuia să includă nu doar judecata, ci și harul. Ei bine dacă SFINȚENIA și MÂNIA divină este revelată prin lucrarea de nimicire făcută de Nebucadnețar, robul Domnului, HARUL și ÎNDURARAE sunt revelate prin lucrarea de repatriere făcută de Cir, robul Domnului. Și este frumos că atât NIMICIREA, cât și HARUL și a doua șansă se revărsă nu doar peste Israel, ci și peste celelalte Neamuri. Este interesantă și ordinea. A fost Israel dus în robie înaintea vecinilor lui? Vom analiza acest lucru în istorie. Știm sigur că repatrierea a fost SIMULTANĂ. Deci Harul și Binecuvântarea s-a revărsat în același timp și peste Israel și peste Neamuri! Ce plan măreț! Domnul nu este în criză niciodată.

El mereu are un plan B. Dacă Israel nu a ascultat, Domnul nu e tulburat cu privire la modul în care-și va înălța Numele. Nu renunță la scopul de a-și înălța Numele. Acest lucru este foarte important pentru Domnul. Și-l va face pe cu totul alte căi. Astfel Israel nu a reușit de fel să încurce planul Domnului de a-Și înălța Numele. Prin neascultarea lui Israel Domnul Și-a împlinit lucrarea. Prin neascultarea și orbirea păstorilor lui Israel Domnul și-a împlinit planul lui măreț și ciudat, cum îl numește Isaia (vezi Isaia 28:21). Domnul a transformat marele dezastru într-un chip neașteptat ca să Își înalțe Numele. Da, Dumnezeu nu renunță la scopul să Își înalțe Numele printre Neamuri, și nu intră în criză niciodată. Ezechiel capitolul 20 este foarte interesant: Dumnezeu amână judecata asupra lui Israel pentru a nu-și pângări Numele înaintea Neamurilor. Și pregătește un moment POTRIVIT al judecării, ca prin judecată Numele Său să nu fie pângărit ci înălțat. Deci unul din motivele pentru care Domnul *AMÂNĂ* judecata este înălțarea Numelui Său! Unul este să mai dea o șansă poporului, dar altul este și să înalțe Numele Său prin judecarea poporului Său înaintea Neamurilor. Dumnezeu pregătește cu grijă acest moment al judecării poporului Său pentru ca atunci când judecata este realizată, Numele Său să nu fie pângărit, ci să se îplinească profeția din Deuteronom 29:22-28:

22. Vârsta de oameni care va veni, copiii voștri care se vor naște după voi și străinul care va veni dintr-o țară depărtată – la vederea urgiilor și bolilor cu care va lovi Domnul țara aceasta,

23. la vederea pucioasei, sării și arderii întregului ținut, unde nu va fi nici sămânță, nici rod, nicio iarbă care să crească, întocmai ca la surparea Sodomei, Gomorei, Admei și Teboimului, pe care le-a nimicit Domnul, în mânia și urgia Lui –

24. **toate neamurile** vor zice: „Pentru ce a făcut Domnul astfel țării acesteia? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?”

25. ***Și li se va răspunde:** „Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul Dumnezeul părinților lor când i-a scos din țara Egiptului;*

26. pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei și să se închine înaintea lor, dumnezei pe care ei nu-i cunoșteau și pe care nu li-i dăduse Domnul.

27. De aceea S-a aprins Domnul de mânie împotriva acestei țări și a adus peste ea toate blestemele scrise în cartea aceasta.

28. Domnul i-a smuls din țara lor cu mânie, cu urgie, cu o mare iuțeață, și i-a aruncat într-o altă țară, cum se vede azi.”

29. Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele Legii acesteia.

Și apoi TOATE aceste Neamuri vor vedea cum Domnul va aduce pe Israel înapoi în țară în marea Sa îndurare. Iată că Domnul Însuși le va vesti Judecata și Îndurarea sa prin planul Său ciudat și prin cei doi robi ai Săi: Nebucadnețar și Cir. Apoi și vecinii din jurul lui Israel vor urma același traseu: judecată și îndurare. Toate acestea vor fi anunțate mai dinainte prin profeții Săi. Marele profet care a primit această slujbă este Ieremia. Iată unul din motivele pentru care el este prooroc al neamurilor!

Cât de mareș este Domnul nostru! Ce minunat este planul Său! El nu intră în criză niciodată. Numele Său va fi înălțat înaintea poporului Său (vezi laitmotivul cărții Ezechiel **Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul** – când vă voi judeca...) dar și înaintea TUTUROR Neamurilor. Deci dacă Numele Domnului oricum va fi înălțat unde ar mai fi CRIZA? Căci în cele din urmă scopul EXISTENȚEI, al istoriei și al ființării este înălțarea Numelui Domnului. Deci nu a fost, nu este și nu va fi niciodată CRIZĂ! Numele Domnului este înălțat cu claritate la FINALUL poveștii. Până atunci Numele Său pare pângărit... Dar FINALUL contează! Să așteptăm mereu finalul poveștii. Dar ne vom întreba cu privire la mântuirea lui Israel și mai ales a Neamurilor. Păi dacă Numele Său este înălțat, fiecare va putea accesa mântuirea și oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. De asemenea, există revelația generală a lui Dumnezeu (vezi Romani 1-3) care este atât de puternică prin Duhul încât orice om și orice neam are șansa la mântuire FĂRĂ mărturia bună adusă de credințioșia poporului Său. Acesta vine ca un har suplimentar. Iată de ce Domnul judecă neamurile pentru IDOLATRIE chiar când Israel nu este în ascultare și are o mărturie proastă printre popoare. Iată de ce Domnul învinovățește popoarele că au învățat pe poporul Său să jure pe Baal. Nu există nici CRIZE în planul Domnului și nu există nici VICTIME. Nu există victime nici în poporul lui Dumnezeu, dar nici între Neamuri. Nu există victime la nivel de individ, dar nici la nivel de națiune. Revelația generală a lui Dumnezeu întărită de puterea Duhului este suficientă pentru ca orice persoană și orice popor să fie mântuit. Și dacă nu pot exista victime printre neamuri când Israel are o mărturie proastă, cu atât mai mult nu pot exista victime din Israel când Israel are o mărturie proastă. Căci oricine din Israel are acces și la revelația Legii și a Cortului și a profeților din Israel. Faptul că Numele Domnului nu va fi înălțat și faptul că vor exista victime sunt cele două elemente care ne pot face să ne tulburăm în vremurile tulburi ale istoriei. Și vom fi ispitiți să ne consumăm prea mult pentru înălțarea Numelui Domnului și pentru ceilalți. Apoi vom neglija propria noastră umblare în căile Domnului, și chiar prin această preocupare excesivă pentru Numele Lui și pentru destinul celorlalți ne îndepărtăm de căile Lui, de încrederea în El și ne apropiem de zona periculoasă a sprijinirii carului Său. Iar cine sprijinește carul Său va muri! Căci Uza s-a gândit: *ce se va întâmpla cu Numele Domnului dacă al Său chivot se va răsturna? Și ce vor zice cei de acolo? Și ce vor zice neamurile?* Și a întins mâna și a murit. Nu există VICTIME. Nu există CRIZĂ. Poate exista o singură problemă în acest plan perfect al Domnului: ca tu să fii un vas de ocară și nu unul de cinste, ca să ai sau nu parte de mântuirea adusă de Numele Domnului înălțat cu putere. Și cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru ceilalți este să îi lăsăm în mâna Domnului, iar noi să păzim și să ascultăm poruncile în dreptul nostru. Iată de ce Domnul lasă pe Israel în mijlocul unor focare de infecție (neamurile idolatre), iată de ce Domnul lasă pe Israelul apostat (un super

focar de infecție!) sute de ani printre neamuri, iată de ce Domnul lasă ca cei răi să propășească până în ziua judecării, iată de ce Dumnezeu lasă în viață autoritățile apostate din Israel. Nu se teme de VICTIME, ci are în încredere în puterea Sa de a Se revela și de a-i proteja pe ai Săi. Cea mai dificilă paradigmă care susține teoria victimei e situația când oameni simpli din popor sunt conduși de autorități bine pregătite dar apostate. Este exact situația din vremea lui Ieremia și apoi una și mai complicată cea din vremea lui Isus. Ne aducem aminte de comentariul pe Matei 15:1-28. După ce Fariseii contestă minunea cu pâinele pe motiv că ucenicii nu aveau mâinile spălate, Isus cheamă poporul și le explică ce spurcă pe om cu adevărat. După ce Isus termină discursul, Fariseii din mulțime încep să vorbească cu oamenii și să contrazică ce a spus Isus. Ucenicii se apropie de Isus și-i spun: *Știi că Fariseii au găsit o pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?* Drept răspuns Isus le spune: *Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu va fi smuls din rădăcină. LĂSAȚI-I: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.*

Isus nu se îngrijorează pentru cei din popor. Nu crede în teoria victimei. Fariseii vor călăuzi spre pierzanie pe cei ce TREBUIE călăuziți spre pierzanie. Isus nu crede în teoria victimei, de aceea foarte liniștit le spune: *Lăsați-i!* Și apoi pentru a-i vindeca pe ucenici de teoria victimei îi duce în părțile Tirului și ale Sidonului și le arată cum o încearcă așa de greu, parcă peste puteri, pe o femeie dintre Neamuri. Isus se îmbracă în hainele naționaliste promovate de teologia Fariseilor. Cu toate acestea femeia tot îi recunoaște glasul, nu cedează și speră la vindecare, și o obține. Cum a fost posibil ca această femeie dintre Neamuri să aibă o așa credință? Puterea revelației e așa de mare încât ea străpunge orice obstacol pus de orice autoritate religioasă mincinoasă. Dacă nu există victime printre neamuri, cu atât mai mult nu există victime în Israel. Dacă nu au existat victime când Biblia nu era tradusă și poporul nu știa să citească, cu atât mai mult acum!!!!

Lui Dumnezeu nu-i este teamă să trimită un suflet într-o familie atee, idolatră, disfuncțională, chiar satanistă. El știe că puterea revelației e mult mai mare și poate elibera pe oricine. Și acest lucru se va vedea în ziua în care Dumnezeu, după Evanghelia lui Pavel, va judeca gândurile ascunse ale inimii. Lui Dumnezeu nu-i este teamă ca Biserica să fie un popor printre popoare. Nu-i este teamă să amestece grâul cu neghina. Nu-i este teamă să-l lase pe Abel să aibă un frate ca și Cain. Nu-i este teamă că Iuda rămâne printre cei 12. Nu-i este teamă să lase în Biserică o vreme proroci mincinoși până când Duhul îi va descoperi. Lui Dumnezeu nu-i este teamă să-l lase pe tesaloniceni în mijlocul prigoanei fără Pavel. Lui Dumnezeu nu-i este teamă să lase pe copiii Săi în mijlocul demonilor care-i ispitesc zi și noapte. Căci Dumnezeu nu dă omului mai mult decât poate duce și El știe să izbăvească din încercare pe cel neprihănit și să păstreze pentru judecată pe cel nelegiuit. Într-adevăr să ne aducem aminte de 2 Petru capitolul 2:

1. În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum **și între voi vor fi învățători mincinoși**, care vor strecura pe furiș **erezii nimicitoare**, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică.

2. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.

3. În lăcomia lor vor căuta ca prin ***cuvântări înșelătoare*** să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi paște de *multă vreme*, și pierzarea lor *nu dormitează*.
4. Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată;
5. dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți;
6. dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire,
7. ***și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot***, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați;
8. (căci neprihănitul acesta, ***care locuia în mijlocul lor***, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite)
9. înseamnă că Domnul **stie să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății:**
10. mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea. Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile,
11. pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor.
12. Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor
13. și își vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua în amiaza mare. Ca niște întinați și spurcați, se pun pe chefuit la mesele lor de dragoste, când ospătează împreună cu voi.
14. Le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcătuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sunt niște blestemați!
15. După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii.
16. Dar a fost muștrat aspru pentru călcarea lui de lege: o măgăriță necuvântătoare, care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei prorocului.
17. Oamenii aceștia sunt niște fântâni fără apă, niște nori alungați de furtună; lor le este păstrată negura întunericului.

18. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii și cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire.

19. Le fâgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.

20. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.

21. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată.

22. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.”

Petru ne încredințează că se vor ridica prooroci mincinoși din mijlocul nostru. Vor lucra pe ascuns. Vor momi pe mulți. Mulți îi vor urma. Calea adevărului va fi vorbită de rău. Și ne întrebăm ca Ieremia: de ce propășesc cei răi? De ce Domnul îi lasă o vreme să activeze pe ascuns și să aibe succes? Răspunsul lui Petru este că Dumnezeu ȘTIE să izbăvească din încercare pe cel neprihănit și să păstreze pe cel nelegiuit pentru ziua judecății. Cu alte cuvinte, în primul rând NU EXISTĂ VICTIME! Dacă Lot a rezistat și a fost izbăvit din Sodoma, măcar că nu era ca Avraam, înseamnă că Domnul ȘITE să izbăvească pe cel neprihănit. În al doilea rând, Dumnezeu îi va judeca la vremea potrivită. El știe să păstreze pentru judecată. Dacă nu-i judecă încă este pentru că ei au un rol în planul Domnului, după cum a avut și Faraon. Prin ei Domnul poate încerca, curăți, pedepsi, trezi, aduce la pocăință Bisericele Sale. Ei sunt deja sub mânia Domnului. Vor fi judecați la vremea potrivită. Până atunci au un rol.

Pavel ne spune în Fapte:

29. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârfi între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma;

30. și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.

31. De aceea vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi.

32. Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.

(Fapte 20:29-32)

Nu e probabil că se vor vâri lupi răpitori. Sigur se vor vâri. Face parte din lupta spirituală și sunt o mulțime de efecte benefice menționate mai sus. Pavel nu este îngrijorat că pleacă. El îi încredințează în mâna lui Dumnezeu și **a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.** Isus a plecat de lângă ucenici și i-a lăsat singuri în încercare. Cuvântul Său din ei i-a protejat și mântuit. Pavel pleca și el. Dar le lăsase Cuvântul. Acesta îi putea proteja. Și Cuvântul cel viu din mâna lui Dumnezeu Însuși. Pavel nu se teme să plece. E interesant că spune: DUPĂ plecarea mea. Dar nu puteau fi și când era el? Iată o întrebare foarte interesantă. Prezența și autoritatea lui Pavel ținea proorociei mincinoși departe sau călăuzirea sa specială îl ajuta să-i depisteze foarte repede chiar dacă aceștia activau în ascuns?

Pavel ne mai spune ceva interesant în 2 Timotei:

1. Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.
2. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, **fără evlavie,**
3. fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine,
4. vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;
5. **având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.**
6. Sunt printre ei unii care se vâri prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftă,
7. care învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.
8. După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.
9. Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni.

(2 Tim.3:1-9)

Cine sunt oamenii de care trebuie să se depărteze Timotei? Dacă sunt toți cei din lista de mai sus înseamnă că Timotei ar trebui să iasă din lume. Dar cred că e vorba doar de ultimii: cei care au o formă de evlavie și care-i tăgăduiesc puterea. Adică ca în 1 Cor.5, cei care pretind că sunt cu Hristos, dar sunt firești. De ei să se depărteze. Printre aceștia sunt unii care pe ascuns, în Biserică, momesc femeile ușurate. Fac lucruri pe ascuns. Dar ei afișează că sunt creștini. Pot fi și pedofili prin Biserică. Ei joacă așa de bine la dublu că nu pot fi prinși. Dar Pavel ne face o promisiune cu astfel de oameni: Nu vor mai înainta căci **NEBUNIA** lor va fi arătată tuturor cum

a fost arătată și celor doi oameni. Despre ce e vorba? În tradiția iudaică Iane și Iambre sunt vrăjitorii care i-au făcut concurență lui Moise. Ei l-au imitat pe Moise în semne. De la început, pentru un ochi atent, semnele lor erau mult mai mici decât cele ale lui Moise. Dar la un moment dat nu au mai putut imita semnele lui Moise și nu s-au putut înfățișa înaintea lui Faraon din pricina bubelor! Ei înșiși au spus: *aici e degetul lui Dumnezeu!* Deci nu au mai înaintat în concurență cu Moise. Dumnezeu a intervenit și le-a descoperit falsitatea. Au fost făcuți de ocară înaintea tuturor, iar Moise înălțat ca slujitor al Dumnezeului celui adevărat. La fel și acești oameni imită pe adevărații slujitori ai Domnului, sunt activi în Biserică. Pentru un ochi atent se văd diferențe clare de la început. Dar Dumnezeu va interveni la un moment dat și-i va face de ocară înaintea tuturor. Acest lucru îl va face Însuși Dumnezeu la vremea potrivită. El va scoate la iveală nelegiurile și le va arăta judecata.

Ne amintim de Anania și Safira. Domnul poate scoate la iveală fărădelegile ascunse ale oamenilor și imposibil de demonstrat prin Duhul Său, la fel cum i-a descoperit lui Iosua pe Acan. Prezbiterii Bisericii ar trebuie să se roage așa cum ar fi trebuit să se roage Iosua înainte de bătălia de la Ai: *Doamne, dacă este vreun om care a luat vreun lucru dat spre nimicire printre noi, scoate-l Tu la iveală!* Din Fapte 5 vedem că Însuși Domnul NU VREA ca Biserica să se umple cu oameni fățarnici și duali, cu interese ascunse. De aceea El a intervenit cu o astfel de judecată publică pentru a arunca groaza în ceilalți și apoi toți ceilalți se temeau să se lipească de ucenici. Ce a făcut Domnul cu Anania și Safira va continua să facă în Bisericile locale. El amenință în Apoc.2 că se va face război cu Nicolaiții și cu Izabela și cu copiii ei. Domnul ne promite deci că nu va lăsa la nesfârșit în Bisericile Sale să activeze astfel de oameni. La vremea potrivită îi va demasca. Desigur că adesea e nevoie și de conlucrarea dintre Biserică, prezbiteri și Duhul ca acest proces de curățire să poată fi activat. Această lucrare are rolul de a maturiza Biserica, de a învăța cât de dual poate fi omul, și cât de mare e capacitatea de disimulare a celui rău și a slujitorilor săi. Ea va trezi pe mulți, va ascuți discernământul, va întări autoritatea adevăraților slujitori, va întări relațiile dintre aceștia, și dintre aceștia și turma pe care o păstoresc. Desigur partea complicată e înainte de final, când Iane și Iambre încă mai fac semne, încă mai imită pe adevărații slujitori. Dar puținică răbdare. Domnul va împlini ce a promis. Așteaptă finalul. Domnul Își va înălța Numele în orice circumstanță. El vrea mai mult ca oricine să-și înalțe Numele. Domnul va fi înălțat și nu vor fi victime. Nu există criză, nu există victime. De ce te tulburi și de ce te îngrijorezi Daniel din Babilon, că vezi cornul cel mic cum se ridică în istorie? Fii pe pace! Totul e în control. Dumnezeu nu e în criză. Nu există victime. Nu sta în fața judecății lui Dumnezeu! Așteaptă finalul poveștii! Dumnezeu știe să izbăvească pe cel neprihănit din încercare și să păstreze pentru ziua judecății pentru cel nelegiuit!